

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6To/8/2017
Identifikačné číslo spisu: 9517100165
Dátum vydania rozhodnutia: 28.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9517100165.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského na verejnom zasadnutí 28. novembra 2018 v Bratislave v trestnej veci proti obžalovanému K. S., pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 4 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 02. októbra 2017, sp. zn. PK - 1 T 22/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného K. S. sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej len ŠTS alebo prvostupňový súd) rozsudkom z 02. októbra 2017, sp. zn. PK - 1 T 22/2017 uznal obžalovaného K. S. vinným v bodoch I., A/1 - 2, B/ 1 - 23, II. A/1- 11, B/1 - 5, III./1 - 7 zo zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 4 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák., na tom skutkovom základe ako je to uvedené v napadnutom rozsudku (str. 1 až 30 - v stručnosti úmyselným protiprávnym konaním v období od 26.07.2010 do 11.12.2014 ako generálny splnomocnenec za daňový subjekt H. S. - MOZY Topolčany, IČO: 43673252, ako jediný konateľ za daňový subjekt MALKO Slovakia, s.r.o., Nemčice, IČO: 43781250 a ako jediný konateľ za daňový subjekt Mozy Group, s.r.o., Nemčice, IČO: 45987386, predstieraním obchodných transakcií a neoprávneným uplatnením dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) skrátil daň a spôsobil tým daňový únik v celkovej výške 8.039.091,13 Eur), teda závažnejším spôsobom konania, po dlhší čas skracoval daň vo veľkom rozsahu.

Obžalovaný K. S. bol za to odsúdený podľa § 276 ods. 4, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. l/, písm. n/, § 37 písm. m/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovaný bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Na hlavnom pojednávaní 02.10.2017 prokurátor i obžalovaný (po porade s obhajcom) zhodne uviedli, že si ponechávajú lehotu (zrejme na podanie odvolania). Rozsudok bol doručený prokurátorovi 24.10.2017, obhajcovi 26.10.2017 a obžalovanému bol zaslaný 23.10.2017, ktorý si neprevzal 26.10.2017 a následne ani v odbernej lehote 5 dní, 22.11.2017, v dôsledku čoho platí fikcia jeho prevzatia 06.11.2017.

Odvolanie proti rozsudku podal 16. a 30.10.2017 (doručené súdu 18. a 31.10.2017) iba obžalovaný prostredníctvom obhajcu, v ktorom napadli iba výrok o treste.

Odvolanie bolo na vedomie doručené prokurátorovi Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátor) 24. a 31.10.2017, ktorý vo vyjadrení z 26.10.2017 navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť.

V dôvodoch odvolania obžalovaný uviedol, že nakoľko sa v konaní pred súdom priznal k spáchaniu skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu v obžalobe a súd jeho vyhlásenie prijal, namieta iba výšku uloženého trestu odňatia slobody. Od počiatku prípravného konania sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti a svoje konanie na hlavnom pojednávaní úprimne oľutoval. Aktívne spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní v rámci odhaľovania jeho trestnej činnosti ako aj trestnej činnosti iných osôb. Nad rámec obsahu svojho obvinenia uvádzal nové okolnosti, ktoré viedli k vzneseniu obvinenia za ďalšie skutky uvedené v obžalobe. Z jeho výsluchu ako aj z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že túto predmetnú trestnú činnosť nevykonával sám a ani nevykonával dobrovoľne. Naplnil všetky znaky skutkovej podstaty zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 4 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák., avšak je zrejmé, že konal pod nátlakom a hrozbou iných osôb, ktoré reálne profitovali z týchto obchodov. Na hlavnom pojednávaní 26.09.2017 síce uviedol, že mal vlastný prospech z trestnej činnosti v rozsahu 10 až 20 % avšak po doplňujúcej otázke obhajcu uviedol, že po zaplatení miezd, odvodov za zamestnancov a prevádzkových nákladov jemu osobne nezostalo vlastne nič. Nevlastnil, ani nevlastní žiaden nehnuteľný majetok, hnutel'ný majetok väčšej hodnoty, býva a býval v prenajatom byte, užíval jazdené vozidlo nízkej hodnoty, čo svedčí o skutočnosti, že bol iba nastavenou figúrkou osôb, ktoré reálne stáli za jeho obchodmi a profitovali z trestnej činnosti, za ktorú je on súdený. Spolupracuje s orgánmi činnými v trestnom konaní pri odhaľovaní formálne inej trestnej činnosti avšak personálne a obsahovo sa prekrývajúcej s jeho trestnou činnosťou a už teraz je predpokladaná škoda vo výške 2,2 milióna Eur, avšak ako vyplýva z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní škoda, bude zrejme vyššia, ako je v jeho prejednávacom prípade. Z obsahu súdneho spisu je ďalej zrejmé, že účtami spoločností, v ktorých bol obžalovaný konateľom disponovali aj ďalšie osoby, napr. K. L., ktorý vyberal od odberateľov aj hotovostné platby. Práve túto osobu označuje za jednu z osôb, ktorá stála za predmetnou trestnou činnosťou. Ďalej usvedčuje pôvodne spoluobžalovaného S. Vidu v konaní vedenom na okresnom súde Topoľčany, sp. zn. 2 T 125/2016, v súvislosti s ekonomickou trestnou činnosťou. Má za to, že na neho je možné aplikovať ustanovenia trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu nakoľko je zrejmé, že on síce páchal žalovanú trestnú činnosť avšak v pozícii tzv. bieleho koňa, o čom musela byť presvedčená aj dozorujúca prokurátorka ÚŠP GP SR, keď bola ochotná uzavrieť s ním dohodu o vine a treste, v zmysle ktorej navrhovala nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 10 mesiacov.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušil vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci sám rozhodol s tým, že mu uloží trest miernejší.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd alebo odvolací súd) podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste a spôsobe jeho výkonu dotknutého rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Prihliadal aj na to, či u obžalovaného nebolo porušené právo na obhajobu, pretože takéto porušenie by mohlo byť dôvodom na podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ako na to poukazuje ustanovenie § 317 ods. 1 Tr. por. Na základe tohto postupu zistil, že odvolanie obžalovaného K. S. nie je dôvodné.

Obžalovaný v odvolaní nenamieta porušenie práva na obhajobu a takéto porušenie nevyplýva ani z obsahu pisu ŠTS.

Odvolací súd mal preukázané, že súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní 26. septembra a 02. októbra 2017 vykonal dokazovanie - vypočutím obžalovaného a prečítaním listinných dôkazov v rozsahu návrhu procesných strán. Obžalovaný K. S. na hlavnom pojednávaní 02. októbra 2017 (za účasti všetkých procesných strán, Daňové úrady Nitra, Bratislava a Trnava, uznesením ŠTS z 26.09.2017, sp. zn. PK-1 T 22/2017, podľa § 256 ods. 3 Tr. por. neboli do konania s nárokom na náhradu škody pripustené) po zákonom poučení podľa § 257 Tr. por., po porade s obhajcom urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania všetkých skutkov uvedených v obžalobe. Obžalovaný vzal na vedomie aj poučenie, že súdom prijaté vyhlásenie o vine je neodvolateľné a následne na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ Tr. por. odpovedal kladne. Prokurátor navrhol vyhlásenie obžalovaného prijať. Súd I. stupňa uznesením v zmysle § 257 ods. 5 Tr. por. vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny v celom rozsahu obžaloby prijal a podľa § 257 ods. 8 Tr. por. vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu priznaných spáchaných skutkov vykonávať nebude a vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste (nevykoná sa ani dokazovanie vo vzťahu k výroku o náhrade škody).

Následne prvostupňový súd skutky uvedené v obžalobe technicky - logicky v časovej nadväznosti, pri rešpektovaní skutkovej totožnosti upravil a na podklade toho uznal obžalovaného K. S. vinným zo zločinu skrátene dane a poisťného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 4 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák., nakoľko túto trestnú činnosť obžalovaný páchal v období od 26. júla 2010 do 11. decembra 2014, teda závažnejším spôsobom, po dlhší čas skracoval daň vo veľkom rozsahu. Podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok sumy 266,- Eur, t.j. 133.000,- Eur. V danej veci výška skrátene dane presiahla sumu 8 miliónov Eur, a tým aj viac ako šesťdesiatnásobne prekročila hranicu tohto kvalifikačného znaku, ako je na to správne poukázané v napadnutom rozsudku.

K výroku o treste súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku zdôraznil, že z lustrácii v databázach Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a súdov bolo zistené, že voči obžalovanému nie je vedené trestné konanie. V odpise z registra trestov má obžalovaný 7 záznamov, z toho v 6 prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Posledný záznam sa týka rozhodnutia Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 2 T 38/2012, kde bol prvý odsudzujúci rozsudok vyhlásený 17. júna 2014 a týkal sa trestného činu podvodu, nie vo forme pokračujúcej trestnej činnosti. Obžalovaný bol riešený 25 krát v priestupkovom konaní ohľadne priestupkov v doprave, komisiou verejného poriadku nebol prejednávaný. Uloženie súhrnného trestu neprichádzalo do úvahy, pretože posledného (dielčieho) skutku v rámci tejto pokračujúcej trestnej činnosti (právne posúdený ako jeden trestný čin) sa obžalovaný dopustil 11.12.2014. Do úvahy neprichádzalo ani uloženie spoločného trestu. Preto bol uložený len ďalší trest v zmysle § 43 Tr. zák. Trestný zákon v ustanovení § 276 ods. 4 Tr. zák. umožňuje páchatelovi uložiť trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov až 12 rokov. V dôsledku prevahy poľahčujúcich okolností bola v tejto veci upravená horná hranica trestnej sadzby tak, že bola znížená o 1/3, teda na sadzbu 7 rokov až 10 rokov a 4 mesiace. Trest bol obžalovanému uložený na samej spodnej hranici trestnej sadzby v trvaní 7 rokov. Špecializovaný trestný súd v napadnutom rozsudku konštatuje, že v dôsledku vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny mohlo dôjsť per analógiám aj k zníženiu dolnej hranice zákonnej trestnej sadzby ako pri konaní o dohode a treste. S poukazom na dosiahnutie tak individuálnej ako aj generálnej prevencie, nevidel však priestor na zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Poukázal pritom na stanovisko uvedené v rozhodnutí o odmietnutí návrhu o dohode o vine a treste, v ktorom sa konštatuje, že z hľadiska dosiahnutia účelu trestu súd považuje za potrebné uloženie trestu minimálne na dolnej hranici trestnej sadzby.

Zaradenie obžalovaného pre výkon takto uloženého trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom strázenia odôvodňuje to, že obžalovanému bol tento druh trestu uložený za úmyselný trestný čin a že v posledných 10 rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Najvyšší súd vzhľadom na prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine nemohol sa zaoberať skutkovými

zisteniami a ich právnou kvalifikáciou. Bráni mu v tom ustanovenie § 257 ods. 5 Tr. por., podľa ktorého súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z toho dôvodu nepochybne aj obžalovaný podal odvolanie, ktoré sa obmedzilo iba do výroku o treste.

Vyjadrené oprávňovalo odvolací súd ku konštatovaniu, že argumentácia súdu prvého stupňa ohľadne uloženia trestu a spôsobu jeho výkonu je zákonná a spravodlivá. Nemožno jej nič vytknúť. Naopak najvyšší súd musí konštatovať, že ŠTS sa do detailov zákonne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pri ukladaní trestu a spôsobu jeho výkonu tak, že k tomu nie je čo podstatné uviesť.

Odvolací súd iba pre zvýraznenie uvádza, že dôvodom pre uloženie 7 ročného trestu odňatia slobody (uložený na samej spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby) s výkonom do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, je najmä páchanie úmyselného zločinu po dobu 4 a pol roka s výškou daňového úniku cez 8 miliónov Eur a predchádzajúce páchanie úmyselnej trestnej činnosti aj majetkového charakteru, na čo je tiež správne poukázané v napadnutom rozsudku.

Z uvedeného dôvodu, bez toho aby došlo k opakovaniu už uvedeného, najvyšší súd si osvojuje odôvodnenie napadnutého rozsudku a v podrobnostiach naň odkazuje.

V zmysle § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z vyššie uvedených dôvodov odvolanie obžalovaného K. S. zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.